

Melissa Broder

YANILSAMA

Çeviren: Nazlınur Karağaçlı

YANILSAMA

Translated from the English Language edition of Milk Fed originally published by Melissa Broder, Inc. c/o De Fiore and Company Literary Management, Grand Central Publishing/Hachette Book Group. Copyright © 2016 by Melissa Broder. Turkish translation Copyright © 2023 by Sola Unitas. All rights reserved.

Tüm hakları saklıdır. İngilizce orijinali Grand Central Publishing/Hachette Book Group tarafından "Milk Fed" adıyla yayımlanmıştır. Bu eserin çeviri sorumluluğu Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.'ye aittir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan kopyalanamaz ya da çoğaltılamaz.

SANDER YAYINLARI

Fetih Mah. Tahralı Sok. Kavakyeli İş Merkezi
No: 7/E İç Kapı No:16 Ataşehir/İSTANBUL
Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: sander@sanderyayinlari.com
www.facebook.com/sanderyayinlari
www.twitter.com/SanderYay
www.instagram.com/sanderyayinlari
<https://sanderyayinlari.com>

ISBN: 9786256974791
Yayıncı Sertifika No: 45798
1. Baskı: İstanbul 2023
İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa
Genel Yayın Yönetmeni: Buket Konur
Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı
Editör: Ogün Özdemir
Redaksiyon: Gülden Girgin
Son Okuma: Buket Konur
Mizanpaj: Özlem Yıldız
Kapak Tasarımı: Gülnur Gözübek
Orijinal Adı: Milk Fed

BASILDIĞI YER

Kaplan Ofset
Davutpaşa Caddesi Güven İş Merkezi C Blok No: 279-280 İstanbul
Sertifika No: 44367

© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç. Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.'ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

YANILSAMA

Melissa Broder

Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı

 sander yayınları

Nicholas'a...

“Annem ikiz doğurdu: Beni ve korkuyu.”

Thomas Hobbes

1. BÖLÜM

Nerede yaşadığımın bir önemi yoktu. Mid-City, Mid-Wilshire, Miracle Mile...

Nerede çalıştığımın bir önemi yoktu; boktan bir Hollywood fabrikası da diğerleriyle aynıydı. Önemli olan tek şey ne yediğim, ne zaman yediğim ve nasıl yediğimdi.

Alarmım her gün 07.30'da çalardı. Bütün gece ağzımda kalan nikotin sakızımı çıkarıp komodine koyar ve ağzıma yenisini atardım. Sigara içmeye on altı yaşında başlamıştım ve o günden beri sigarasız tek bir günüm olmadı. Anca yetenek yönetimi ofisinde çalışmaya başladığımda artık bütün gün sigara içmiyordum. Bana daima “sigaralarımı çiğneme” imkânı sunan ve şımartan nikotin sakızlarına geçiş yaptım. Artık nikotin sakızı çiğnemediğim tek bir an bile yok. Ayrıca besin alımımı maharetle kısmamı ve iştahımı hızlıca kapatmamı sağladı. Sakızımı eBay'den aldım, ücretini karşılayabilmem için bayat ve indirimliydi. Market fiyatlarından almış olsaydım haftalık üç yüz dolarlık bir alışkanlığım olacaktı.

Ağzıma yeni bir sakız attıktan sonra duşa girer ve musluktan birazcık su içip sakızın aromasıyla karışmasına izin verirdim. Meyve ve nane aromalarını tercih ediyordum ve bu aromaları günlük kalori alımına dahil etmiyordum. Bazı günler bu aromaların kaç kalori ettiğini düşünüp endişelenirdim. Duştan sonra bir sakız daha patlatırdım. İşe gitmek için osurarak araba sürerken de iki sakız daha. Bu sakız alayı birinci kahvaltıydı.

Birinci kahvaltı ile ikinci kahvaltı arasında bir esneme kısmı vardı. Bazen kan şekerim öyle düşerdi ki başım dönerdi ve paniklerdim. Yine de günümün ilk gerçek yemeği olan ikinci kahvaltıyı 10.30'a veya 11.00'e kadar ertelemeye değerdi. Yemeğe ne kadar geç başlarsam günün kalan yarısında o kadar çok yemek istifleyebilirdim. Şu an acı çekmek ve bekleyecek bir şeyinin olması, o günümün yemeğini dikiz aynasına külçe gibi bırakmaktan daha iyidir. Bu da daha büyük bir ızdırıp türü.

Eğer 11.00'e kadar yemeksiz geçirdiysem kendimi çok iyi hatta kutsal hissederdim. Eğer 10.30'da yemek yersem ikinci kahvaltıyı tüketmenin zevkine rağmen olumsuz duygular beni ele geçirir, kendimi kötü ve iğrenç hissederdim. İkinci kahvaltım iki paket tatlandırıcı eklediğim iki yüz elli gram yağsız yoğurttan ve yanında yalnızca Gelson's marketlerinden alabileceğiniz diyet çikolatalı kekten oluşurdu. Bu keklere duygusal olarak o denli bağımlıydım ki bir kıtlık durumunda ne olacak diye korkardım. Her seferinde altı kutu alıp buzlukta saklıyordum.

Kek yüz, yoğurt doksan kaloriydi: Muhteşem bir iki top kremli tatlılık, bana zarar veremeyecek bir tat senfonisi. Günümün en heyecanlı zamanı, üzerine yarım paket tatlandırıcıyı döktükten sonra yoğurdu kaşığıma aldığım ilk andı. O anda geriye yiyecek birçok şey olurdu; keke henüz dokunulmamış, yalnızca bir çikolata vaadi. Ardından her seferinde daha yavaş yemiş olmayı dilerdim, böylece hâlâ heyecanla bekleyeceğim bir şeylerim olurdu. İkinci kahvaltının sonu üzücü bir andı.

İkinci kahvaltıyı NPR, doğal fıstık ezmesi ve belirsizliklerin hayrına belirsiz İskandinav filmleri seven Andrew diye bir başka asistanın tam karşısındaki masamda yapardım. Andrew'un kafası zargana bedenine bir boy küçüktü. Hoşnutsuzluğunu göstermeye her an hazır olan daracık burun delikleri vardı ve saçlarını bir indie rockçısı peruğu gibi öyle gösterişle süslerdi ki saçları küçük kafasında âdeta palyaço perukları gibi dururdu. Kimyasal tatlandırıcılar kullanmamı yargıladığını biliyordum, bu yüzden dikizci gözlerini engellemek için aramıza dosyalar, Ikea kaktüsü ve bir tabur kahve kupasından oluşan bir blokaj inşa ettim. Ritüelim tam anlamıyla keyfine varabilmek için biraz olsun mahremiyeti hak ediyordum.

Öğle yemeği ise daha alengirliydi. Haftanın en az iki günü patronum Brett Ofer tarafından müşteriler, ajans çalışanları ve sektörden diğer insanlarla öğle yemeğine katılmaya zorlanırdım. Başkalarıyla yemek yemeyi sevmezdim. Öğle yemeği günün doruk noktasıydı ve bunun zevkine yalnız başıma varmayı

ve kendim bile seçmediğim yiyeceklerle boşa harcamamayı tercih ederdim. Ofer bizi her zaman ofisle otoparkı birlikte paylaştığımız Last Crush'a götürürdü. Bir sürü küçük tabak almak ve bir köfteyi paylaşmak, müşterilerimize tarikat üyesi gibi hissettirmesine rağmen her şeyi "aile usulü" paylaşmaya zorluyordu. Kim Ofer'la akraba olmak isterdi ki? Aile iyi bir şeymiş gibi davranıyordu.

Last Crush'ta makarna ve peynirle, küçük sandviç ve dana köfteyle mücadele etmek zorunda kaldım. Sebzele bile her yerden fıskıran yağlara bulanmıştı. Brüksel lahanaları tereyağına boğulmuş, mantarlar ekmek kırıntılılarıyla kızartılmış, karnabahar parlak bir görünüme teslim olmuştu. Açık büfeye katkı olarak istediğim roka salatası kaygan bir kadavradan başka bir şey değildi: Ölüm sebebi yağ, elveda.

Bu gezilerde genelde her porsiyonuna yüz kalori tahsis ettiğim üç farklı yemekten minik porsiyonlar yedim. Sonra da kaçırdığım şeylerin toplamı için de ekstra yüz kalori ekledim. Matematiksel formül kusurlu olsa da bana bir kontrol illüzyonu sunardı. Ama Ofer her zaman daha fazla yemem için benimle uğraşırdı.

"Ye! Ye! Ye!" diye tezahürat yapmaya başlamadan önce "Son sandviçi kim ister? Rachel, bu sandviçi düşündüğünü biliyorum," diye iğnelerdi.

Ofer daimi bir kolej kankasıydı. Sadakate ve toplum ruhuna inanırdı. Bunun sebebi bireyler olarak gerçek bağlarımız olmasından değildi, aynı şeyin bir parçası olmamızdan dolayıydı. "İşbirlikçi ofis kültürümüzün" erdemlerini göklere çıkarırken kel kafasının parladığını ve dudağının altında dana köftenin bir parçası görünürken yirmi yıl önce aynı konuşmayı Alpha Epsilon Pi üyelerine yaptığını hayal ederdim.

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısınız? Management180'de de çalışıyor olabilirdin ve orada kimse büyümek için tek adım atmıyor! Delta Upsilon'da da olabilirdin, kardeşinin sidiğini içerdin!"

Ofer, Gersh'in posta odasında işe başlayıp temsilciliğe kadar yükselmişti. Dokuz sene sonra zalim ajans dünyasını, kendisine bir ruhu olduğunu hissettiren yetenek yönetimi firması -The Crew- açmak için bırakmıştı. Daha da kötüsü, karısı daha yeni ikiz kız bebeklere doğum yaptı ve şimdi de kendini "feminist" olarak tanımlıyordu. Ofer, Hollywood Reporter yazılarında çeşitlilik, kapsama ve eşit ücret üzerine dikte edilen sosyal adalete dair yarım yamalak bilgi ediniyordu. Sahip olduğu "ayrıcılığı" ve ayrıca bizim burada çalışıyor olma ayrıcalığımızı sürekli atıfta bulunuyordu. Bu ailenin bir parçası olmanın bana şanslı hissettirmemesi canını sıkıyordu. Yetenek yönetimi benim hayalim değildi ve bu onun canını yakıyordu.

Ofer ve müşterilerle Last Crush'a gitmeye zorlanmadığım zamanlarda öğle yemeğimi yalnız başıma yiyordum. Güzel günlerdi. Önce her şeyin kalorisini çevrimiçi listeledikleri Subway'le giderdim. Double hindi, kıvırcık, domates, çarliston biber, turşu ve zeytinli kaşık salata alırdım. Büyülü bir salataydı. Gösterişsiz yüz altmış kaloriyi içinde barındıran, inanılmaz bir lezzet şöleniydi. Çoğu zaman sandviç sanatçım rastalı saçlarını toplayan ve boyuna on santim ekleyen USC'li tatlı bi çocuktu. Her zaman sos isteyip istemediğimi sorardı -bu Subway'de salata sosu anlamına gelirdi- ve ben de ona her zaman hayır derdim. Neyse ki hiçbir zaman bu tercihim sorgulamadı. Ama bazen Subway salatasına kritik hacmi sağlayan kıvırcık miktarını belirlemekte başarısız oluyordu.

Zaman zaman başka bir sandviç sanatçım olurdu: Diş telleri olan, kızıl saçlı bir ergen çocuk. Bu çocuk zalim bir salata yapardı, kıvırcıklar gayet iyiydi ama benimle kişisel olarak iletişim kurmaya fazla meraklıydı. Kapıdan adımımı attığım anda "Hey, double hindi!" derdi. Ben de "Selam! Teşekkürler. Fotoğraf istemiyorum," derdim. Ona sos istemediğimi söylememe gerek yoktu çünkü her zaman hatırlar ve "Sos yok, sos yok," diye mırıldanırdı. Ama birkaç salatada bir beni sorgulama ihtiyacı hissederek ve "Hey, neden sos istemiyorsun? Bedava," derdi. Ben de

buna “Sevmiyorum,” derdim. “Çok mu acı yoksa çok mu ıslak geliyor?” diye sorardı. “Sadece tuz ve karabiber lütfen,” derdim.

Her ne kadar çok müthiş olmasa da salatayı her zaman Subway’ın dışındaki küçük, avlu masalarında yedim. Sandviç sanatçısı beni izlerken içerde yememin imkânı yoktu. Ancak dışarda yediğimde de yanımdan geçen insanların avı olurdu, çalıştığım ofisteki insanlar da dahil.

Subway salatasını içsel bir utanma ile yemiyordum. Ama yemek ritüellerimin korunmasını ve iş hayatımdan olabildiğince ayrışmasını seviyordum. Ben ve kendim, tek başımaydım. Paylaşılması gereken bir şeydi bu. Bu yüzden dışarıda alçı duvara bakarak yedim. Aç ve oburca yedim. Bazen hindi, turşu ve biber karışımını çatala doldurarak yedim. Bazen de içerikleri teker teker seçerek yani çatalıma tek bir zeytin alarak yedim.

Öğle yemeğimin başarısı iki ana menüden oluşmasıydı: Koca bir salata ve dondurulmuş yoğurt. Deneyimi uzattığı için birkaç parçada gelen yiyecekleri severdim. Eğer sonsuza dek yiyebilecek olsaydım kesinlikle yedim. Ancak yiyecek alımımı azaltmam gerekirdi yoksa ağızıma bir şey koymadan geçirdiğim tek bir an bile olmazdı.

Subway, dondurulmuş iki yoğurt dükkânıyla çevrelenmişti. Yoğurt World ve Yo!Good hizmetinize hazır. Yoğurt World’a gittiğinizde kendinize hizmet ederdiniz. Kimse yoğurdunuzu veya aromalarınızı ellemezdi ve hesap ödeme kısmı da otomatikti. Zarafeti, sıfır sosyal etkileşimden gelirdi. Yo!Good’a gidince bir garsona sipariş vermek zorundaydın ama yoğurtlarının lezzeti buna değerdi. Yağsız, şekersiz, düşük kalorili ve yarım kâsesi kırk beş kalori olan muz, karamel ve pasta hamuru aromalarına sahipti. Bu demek oluyor ki yüz seksen kalori için dört yüz elli gramlık porsiyon alabilirdim. Yoğurt World’un yüz on gramlık en düşük kalorili yoğurdu yüz yirmi kaloriydi. Yo!Good’un rakamlarıyla rekabet edebilmem için çocuk boyu almam gerekiyordu. Bu yüzden matematiğin selameti ve miktarı için gizliliği kurban ediyordum.

Yo!Good'taki tezgâhtar çocuk benimle konuşmaya çalışmadığı için çok memnundum. On dokuz ya da yirmi yaşlarında görünen, Ortodoks Yahudi bir çocuktü. Çok sessiz ve kibardı. Mavi kipa ile kıvırcık peyolar takardı. Nezaketi ve ayrıca yoğurt kelimesini “yoh-ğurt” diye okuması beni kötü hissettirirdi. İki hece arasında ağlayacak gibi olurdum. Orada bir masumiyet vardı, müşteriyi memnun etmek için içten gelen samimi bir arzu, yoğurdun önemli bir ithal ürün maddesi olduğunun farkındalığı, yoğurt makinesine karşı ilgi gibi hissettiren hesaplanmış bir dikkat. Hizmet alırken bu tarz bir dikkatle her gün karşılaşmazdınız. Ayrıca kendi içinde bir izolasyona sahipti. Yoğurt kabını asla direkt bana uzatmazdı, her zaman önümdeki tezgâha koyar, paramı almak için kasayı işaret ederdi. Asla elden ele değil, dünyalarımız asla birbirine dokunmazdı. Kayıp bir zamandaki hayaletler gibiydik. Ya da belki de yalnızca bana kayıp olan bir zamandı.

2. BÖLÜM

New Jersey, Short Hills'ta büyürken katıldığım reform sinagogu, Tevrat Yahudisinden çok Chanel çanta Yahudisiydi. Reformcu ama Yahudi yemeklerine karşı derin bir tutkuya sahip büyükannem ve büyükbabam beni New York'a götürüp kabinimizin eski mutfaklarına doğru bir tura çıkardığında kendimi Yahudi gibi hissederdim. Büyükannem ve büyükbabam tıbbi olarak obez kategorisindeydi. İki de kilolarının sonucu olarak diyabet hastalığı geliştirmişti ancak yemek, onlar için hep kutlanacak bir şey olarak kalmıştı. Koşer şarküteri restoranlarında sıcak, tereyağlı soğan sarmaları ve kremalı ringa balığı vardı. Second Avenue Deli'de ise lahana çorbası ve pastırmalı sıcak sandviçler. William Greenberg Desserts'ta siyah ve beyaz kurabiyeler, Essex Caddesi'ndeki Guss'ta ise ekşi, yarı ekşi ve tatlı turşular.

New York'tan döndüğümde annem yediklerime dair detaylı bir rapor isterdi. “Şişko mu olmak istersin yoksa erkeklerin senden hoşlanmasını mı?” diye sorardı.

Büyükannem ve büyükbabam, üniversiteden ayrılıp kısa bir tatile çıkmak gibiydi. Annem ise üniversitenin ta kendisi. Annem âdeta güneş ve kurallar. Annem, Tanrı'nın ta kendisi! Annem yiyeceklerin azizesi, evimizin dini. Uzak dur, uzak dur, uzak dur! Annem ve beslenmeye dair arkaik düşünceleri: Kavun ve peynir, ton balığı ve havuç dilimleri, peksimet. Yargıç annem, ben altı yaşındayken çocuk giyim mağazasındaki deneme kabinine hışımla gelmiş ve “O elbisenin Amy Dickstein'in üzerinde duruşuna bak, bir de kendine bak,” diye fısıldamıştı. Kendi tohumlarını içime eken ilk fısıltı bu olmuştu, beni sarsan ilk fısıltı.

Mantı gibi hafif topluydum ve kısa. Kısa olmamın bana daha çok kilo aldıracağından hatta bunu bir kilo şovuna dönüştüreceğinden korkuyordu. Onun ebeveynleri gibi büyüyeceğim-

den, onların obezitesinden duyduğu utancı yaşayacağından ya da şişman kuzeni Wendy gibi mutsuz olacağımdan korkuyordu. Bazen düşünüyorum da eğer geçmişe dönüp kendimi o deneme kabininden kurtarabilme şansım olsaydı yapar mıydım? Muhtemelen yapmazdım. Ben de o toplu, küçük kızın mide bulandırıcı olduğunu düşünüyordum.

Annem yiyecek alımımı sınırladıkça ben daha çok patlayınca kadar yedim. Neden genişlediğimi anlayamadı. Marketlerden şeker çalar, vestiyerde diğer çocukların beslenmelerini yerdim. Bir parça pasta çiğnediğim için bir doğum günü partisinde gözlerini üzerimden ayırmamıştı. Beni, daha çok kilo alırsam öğretmenlerime ne yediğimi soracağını söyleyerek tehdit etti. Ayda bir YMCA'da tartılırdım. İnsanların içinde bağırmazdı ama arabada arka koltukta ağlardım.

On altı yaşında yiyecek alımımı kendim sınırlandırmaya başladım. Kendime bir taktik geliştirdim: Diyet kola, sigara, yapay tatlandırıcılı her şey, öğün atlama, buharda pişmiş sebzeler ve asla başkalarıyla yemek yememek. Büyükkannem ve büyükbabamla birlikte New York seyahatlerimize devam ederdim ama önceden tapınağım olan restoranlar artık bir tehdit unsuruna dönüşmüştü. Kreplerden, böreklerden ve ezmeli çöreklerden kendimi uzak tutmuş, vişneli çöreklerin yerini Dr. Brown's diyet sodası almıştı. Matzo köftelerinin etrafında höpürdetir, simitlerle arama sınır koyar ve düşük kalorili turşularda kendimi güvende hissedirdim. Baruch hashem!

Yıllar boyunca yeterince zayıf olamadım. Sonra birdenbire inanılmaz zayıfladım. Eğer vermem gereken yirmi kilo varsa ben kırk beş kilo vermiştim. Sonsuza dek orada kalmak istedim. Yiyeceklerimi tamamen ıspanak, brokoli ve haşlanmış tavuk olarak sınırlandırdım. Buna Spartalı diyeti dedim. Bu fedakârlığım başımı döndürmüştü.

Ancak sürekli üşüyordum. Banyo küvetinde yaşamaya başlamıştım. Bedenimin alt kısmında tüyler uzamaya başladı. Reglim kesildi. Geceleri rüyamda uçsuz bucaksız açık büfeler

görürdüm. Kalça kemiklerim yatağa sürtünürdü. Okulda fısıf fısıf konuşmalar başlamıştı. Annem hiçbir şey demedi.

Bir gece titrediğimi hissetmeye başladım ve öleceğimden korktum.

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedim anneme. “Sanırım yeme bozukluğum var, anoreksi belki de.”

“Anoreksi olanlar senden çok daha zayıf,” dedi. “Toplama kampı kurbanları gibi görünürler ve hastaneye yatırılmaları gerekir. Sen anoreksik değilsin.”

“Aylardır regl olmuyorum.”

Bu onun canını sıktı. Doğurganlığım onun için önemliydi. Günün birinde torun istiyordu. Beni, günlük kalori alımıımı artırmama yardımcı olan bir diyetisyene gönderdi. Kalori değerine göre her yiyeceği azaltan tablolarla ve listelerle yavaşça, metoduna uyarak ilerledik.

Donmaktan sadece üşümeye döndüm. Titremeler durdu. Kürkler gitti. Karnımın üzerine yatabiliyordum. Fısıltılar sustu. Tekrar kanadım. Ancak kalorileri kontrol etmeye devam ettim. Kafamdaki matematik hiç gitmedi.

3. BÖLÜM

Yo!Good'ta beklerken eğer mucizevi bir şekilde kalorilere bağışıklığım olsaydı yaratabileceğim uydurmasyon karışımları düşünürdüm. Snickers taneli kırmızı kadife yoğurdun içine karamel sızdığını hayal ederdim. Süt karamelli yoğurdu marshmelov sosuna batırıp üzerine parçalanmış Oreo döktüğümü düşünürdüm. Hollanda çikolataları evreninde her çeşit jelibon yaşardı: Ayıcık, kurt, balık, penguen, dino ve şeftali. Kek aromalı dağların üzerine bonibon ve çikolata parçaları yağardı.

Her şey vardı: Çilek şurupları, kurabiye hamurundan toplar ve pastel tonlarda gökkuşağını andıran küçük, beyaz çikolata tabletleri. Ânın etkisini artıran sıcak çikolatalar, karameller ve karamela sosları vardı. Sıcak çikolatanın beni “Ya? Ya birazcık serpiştirirsem?” diye düşündüren diyet versiyonu da vardı. Bu serpiştirmelerin devasa kalori miktarları çok fazla alternatif sunuyordu. Sosu bir kez denedikten sonra bir daha asla onsuz yoğurt yiyemem diye korkuyordum. Sıcak çikolatanın sadece tadına bakıp sonrasında hayatıma öyle devam edeceğime dair kendime güvenmiyordum.

Neyse ki Ortodoks çocuk, Subway'deki sürekli “Sossuz mu?” diyen sandviççi çocuk gibi “Sos ister misin?” diye sormadı. Yoğurdu doldurmasını yakından izledim, taşırmamaya dikkat ediyor mu diye gözlemlerdim. (O hava boşluğu kalori olarak sayılmıyordu.) Kap dolduğunda “Dur!” diye seslendim.

Hemen durdu, kabı kasaya koydu ve hoş bir tavırla yoh-ğurdun fiyatını girdi. Nezaketinin yanı sıra düzenli bir müşteri olduğuma dair bir farkındalık mesajı da göstermiyordu. Buna minnettardım.

Kabın üçte birini, Yo!Good'un arkasındaki iki duvara bakan, köşedeki masada tükettim. Hep üşürdüm ancak dışardaki güneşli masalar yerine içerdeki soğuk yoğurt salonunda yemeyi tercih ederdim çünkü oralar popülerdi. Yoğurdu yemeyi sev-

diğim özel bir ritim ve tarz vardı, kimsenin beni izlemesini istemezdim. Önce kabin etrafındaki eriyen kısımları yalardım. Ardından soğuk yağurdu kaşık kaşık ağzıma tıkar ve sıvılaşması için dişlerimin arasında öne arkaya döndürüp dururdum.

Yağurdun son çeyreği için bütün metodumu bırakır ve kapta kalanlarla birlikte dışarı çıkardım. Güneşin altındaki son beş dakika âdeta cennet bahçesi gibi gelirdi. Cennet bahçesinin sonu, dondurucu soğukluktaki ofisti ve beni bekliyordu. Klimalar öyle bir çalışıyordu ki masamda şişme mont giymek zorunda kalıyordum. Ancak bu son birkaç sıcak anda, yağurdun son lokmalarıyla hasbihal edip, güneşin tenime nüfuz ederek içimde günün sonuna dek beni ısıtacak bir güç merkezi yarattığını hayal ettim. Sonra tekrar ofise girdim ve şişme montu üzerime çektim.

Öğleden sonraları genellikle gelecek atıştırma öğünüme dair takıntılı düşüncelerimle geçirdi: Yüz seksen kalori barındıran çikolatalı protein barı. İyi günlerde barı yemeyi -bir tatlılık yığını, dört gözle beklenecek bir şeyi- saat altıda ofisten çıkıp spor salonuna gidene kadar erteleyebiliyordum. Kötü günlerde ise masamdaki paketi sadece “koklamak” için açıp, ardından silip süpürüyordum.

O protein barına abayı öyle yakmıştım ki o şekerli tadı, kreması ve bedenine sığdırdığı tokluk gücü... Bir seferinde paketini incelerken, sinsice yirmi kalori artırıldığını görüp yıkılmıştım. Ne zaman oldu bu? Ne zamandır karanlıktayım? Tarifte mi bir değişiklik vardı yoksa en başından beri bile isteye herkesi kandırılmışlar mıydı? Sırada kamusal bir özur görünüyordu. Artık iyileşme sürecindeydim; tekrar protein barına güvenmeyi öğrenmeye çalışıyordum.

Ofis mutfağında “öğleden sonra çay saati” yaparak protein bar tüketimimi erteliyordum. Ellilerinin ortasında, şişman, belini hafifçe gösteren kısa kesim saten bluzları ve yüksek belli pantolonlarıyla zarif giyimli ofis yöneticisi Ana ile çay içmeyi severdim. Eğlence sektöründe çalışan Ana'nın yaşındaki ka-

“Balık” ve “Bugün Çok Mutsuzum”un beğenilen yazarından yemek, seks ve Tanrı hakkında oldukça komik, çılginca erotik ve son derece yaratıcı bir hikâye.

“Yanılsama” duygusal açıklıklar, beden imajı ve bağımlılıkla mücadele etmenin dokunaklı bir hikâyesidir. Melissa Broder, sarsıcı bir şekilde samimi bir anlatıyla okurları, beslenme, aşk ve kendi varoluşsal arayışları hakkında derin bir düşünce yolculuğuna çıkarıyor.

Hikâyenin merkezinde, genç ve kilolu bir kadın olan Rachel yer alıyor. Rachel, kendini yemeğe olan takıntısının ve beden imajıyla ilgili endişelerinin içinde hapsolmuş olarak bulur. Bir sabah, karşı konulamaz bir çekimle sadece dondurmalarını satan bir yerel dondurma dükkanına girer. Orada karşılaştığı genç ve çekici stajyer, Miriam, Rachel'in hayatını tamamen değiştirecek bir dönüm noktası olur.

Rachel, Miriam'a karşı çekim hissetmeye başlar ve bunun sonucunda kendini bırakır. Fakat bu ilişki yalnızca cinsel bir çekimden ibaret değildir, aynı zamanda Rachel'in yeme ve beslenmeyle olan karmaşık ilişkisini de keşfetmesini sağlar. Rachel, kendi bedeniyle olan ilişkisini, ailesiyle olan zorlu bağları ve onun için neyin gerçekten önemli olduğunu sorgularken, Miriam'ın da kendine özgü sırları ortaya çıkar.

"Yanılsama", hem akıllara dokunan bir hikâye hem de okuyucuların içsel dünyalarını keşfetme ve anlama yolculuğuna çıktığı bir roman. Broder'in kusursuz anlatımı ve karakterlerin derinliği, bu romanı okuyan herkesi etkileyecek ve düşündürülecek.